

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਰੈਫਰੈਂਸ

ਡੀ.ਕੇ. ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਐਸ.ਕੇ. ਕਪੂਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.ਜੇ.

ਮੇਸਰਸ ਭਾਰਤ ਫਾਇਰ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਲਿਮਿਟੇਡ., - ਬਿਨੈਕਾਰ,

ਬਨਾਮ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਰਾਜਸਥਾਨ, -ਜਵਾਬਦਾਰ।

1962 ਦਾ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਹਵਾਲਾ ਨੰਬਰ 17-ਡੀ

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI)- ਐੱਸ. 23-ਏ ਅਤੇ 34—ਵਿੱਤ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XV)- ਐੱਸ. 15 ਅਤੇ 20—ਵਿੱਤ (ਨੰਬਰ 2) ਐਕਟ 1957—ਐੱਸ. 11— ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1954-55—ਇੱਕ ਨਿੱਜੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰੋ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ S. 23-A ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ — ਵੰਡੇ ਨਾ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਵਾਲਾ ਲਾਭਅੰਸ਼—ਕੀ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਹੈਟਿਡਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਯੋਗ ਹੈ- ਡੀਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਪਿਛਲਾ ਸਾਲ—ਕੀ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਸਮਾਨ--S. 2(6-c)-ਡਿਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ—ਕੀ ਆਮਦਨ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਸਨ। 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955, ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ। 1957 ਦੇ ਵਿੱਤ (ਨੰਬਰ 2) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਨੇ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ 'ਸ਼ਰਤਾਂ' ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਗੂ ਹਨ। ਖਾਸ ਦਿਨ 'ਤੇ "ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ"। "ਜਾਰੀ ਰੱਖੋ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਜੋ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ 1957 ਦੇ ਵਿੱਤ (ਨੰਬਰ 2) ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੰਪਨੀ ਆਪਣੇ ਡਿਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੀ। 1955 ਦੇ ਵਿੱਤ ਐਕਟ 15 ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1954-55 ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਆਮਦਨ ਦੇ ਅਣਵੰਡੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਵਜੋਂ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗਲਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡੀਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਨੇ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਉਸ ਸਰੋਤ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ, ਅਰਥਾਤ, ਲਾਭਅੰਸ਼ ਆਮਦਨ ਵੀ ਡੀਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਹੋਵੇਗੀ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 2(6-ਸੀ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲਾਭਅੰਸ਼ "ਆਮਦਨ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ ਵਿੱਚ ਕਾਲਪਨਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਮਿਆਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ। ਧਾਰਾ 23-ਏ ਅਧੀਨ ਗਲਪ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੁਆਰਾ ਅਟੱਲ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 2(6C) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ 'ਆਮਦਨੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਐਕਟ (1922 ਦਾ ਐਕਟ XI) ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਅਧੀਨ ਸੰਦਰਭ, ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਬੰਬਈ ਦੁਆਰਾ, ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ:- "ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, 1,07,708 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ, ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਹੈ?"

ਐਸ ਕੇ ਅਈਅਰ ਅਤੇ ਬੀ ਐਨ ਕਿਰਪਾਲ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਚ. ਹਾਰਡੀ ਅਤੇ ਡੀ. ਕਪੂਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਕਪੂਰ, ਜੇ.—ਮੈਸਰਸ ਭਾਰਤ ਫਾਇਰ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਲਿਮਟਿਡ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਇੱਕ ਪਬਲਿਕ ਲਿਮਟਿਡ ਕੰਪਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1954-55 (ਪਿਛਲਾ ਸਾਲ 31 ਦਸੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਇਆ) ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਕੋਲ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਕੰਪਨੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਗੋਵਨ ਏਜੰਸੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ 1,250 ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਗੋਵਨ ਏਜੰਸੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ, ਲਾਭਅੰਸ਼ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 31 ਮਾਰਚ 1953 ਨੂੰ 1,07,708 ਰੁਪਏ ਵੰਡੇ ਗਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਅਸਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਦੀ ਧਾਰਾ 34(1)(b) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੈਸਰਸ ਭਾਰਤ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਜਨਰਲ ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ 1,07,708 ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 34(1)(b) ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਲਿਮਟਿਡ ਦੀ ਕਨੂੰਨੀਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ-ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਨੂੰ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਗੋਵਨ ਏਜੰਸੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਗੋਵਨ ਏਜੰਸੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦੁਆਰਾ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਲੰਬਿਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ-

"* * ਮੈਸਰਜ਼ ਗੋਵਨ ਏਜੰਸੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਲ 1 ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਨਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੈਧ ਸੀ।

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੋ ਕੇ, ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਧਾਰਾ 34 (ਐਲ) (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਨੋਟਿਸ (ਏ) ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੇਕਿਅਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ (ਬੀ) ਕਿ ਗੋਵਨ ਏਜੰਸੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਗਲਤ, ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੈਸੀ-ਕੰਪਨੀ ਗੋਵਨ ਏਜੰਸੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। - ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 30 ਦੀ ਧਾਰਾ (1)। ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਫਿਰ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ (ਏ) ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰਕਮ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਡੀਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਮੁੜ-ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਧਾਰਾ 34; (ਬੀ) ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ

ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੁਲਾਂਕਣ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ, ਸਮਾਂ-ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ; (c) ਡੀਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਆਮਦਨ ਵਜੋਂ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (d) ਡੀਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਵੱਖ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਸਰੋਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਸਰੋਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਸੈਸੀ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਚੁਣਿਆ ਸੀ, ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਹੀ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1954-55 ਵਿੱਚ ਰਕਮ ਟੈਕਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਈ। ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ: -

“ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 1,07,708 ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ, ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਅਤੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਹੈ? ਮਿਸਟਰ ਐਸ ਕੇ ਅਯਰ, ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਉਠਾਈਆਂ ਹਨ:

- (ਏ) ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਉਹ ਧਾਰਾ ਹੈ ਜੋ 1959 ਵਿਚ ਖੜ੍ਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਗੋਵਨ ਏਜੰਸੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟਿਡ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕ ਨਹੀਂ;

(ਬੀ) ਮੁਲਾਂਕਣ-ਕੰਪਨੀ ਨੇ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਇਸ ਸਰੋਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਰਕਮ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1954-55 ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ; ਅਤੇ

(ਸੀ) ਧਾਰਾ 34(1)(b) ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 2(6a) ਅਤੇ 2(6c) ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਕਤ ਰਕਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 34(1)(b) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਉਠਾਵਾਂਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਜਨਵਰੀ, 1959 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦਾ ਵਿਧਾਨਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 1955 ਵਿੱਚ ਸੇਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਉਹ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਆਮਦਨੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਦਫ਼ਤਰ, ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ

ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਅਣਵੰਡੀ ਆਮਦਨ ਨੂੰ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰੇਕ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤਿਤ ਹਿੱਸਾ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੇਅਰਹੋਲਡਰ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣ. ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ ਨੇ ਇੱਕ ਕਾਲਪਨਿਕ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਆਮਦਨੀ ਬਣਾਈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1955 (1955 ਦਾ ਨੰਬਰ 15) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਤਬਦੀਲੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਕਾਲਪਨਿਕ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦੇ ਅਣਵੰਡੇ ਬਕਾਏ 'ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਸੁਪਰ-ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰੇ। ਸੈਕਸ਼ਨ 25-ਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੋਧ ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਕਤ ਵਿੱਤ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਤਰੀਕਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਧਾਰਾ 3 ਤੋਂ 19 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੋਧਾਂ ਨੂੰ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿੱਤ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) 'ਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਉਕਤ ਉਪ ਧਾਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“ਸੰਕਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਮਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ 'ਤੇ ਇਸਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਅਤੇ 31 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਲਾਭ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਇਸਦੇ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 31 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।”

ਸਾਡਾ ਧਿਆਨ ਅਗਲਾ ਵਿੱਤ (ਨੰਬਰ 2) ਐਕਟ 1957 ਵੱਲ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਲਈ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ (2) ਧਾਰਾ 23-ਏ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੁਆਰਾ 1957 ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, 1955 ਦੇ ਵਿੱਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਥਿਤੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਬਣੀ ਰਹੀ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਸੋਧ। 1955 ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾਤਮਕ ਲਾਭਅੰਸ਼ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੀ ਕੁੱਲ ਆਮਦਨ ਦੇ ਅਣਵੰਡੇ ਬਕਾਏ 'ਤੇ ਕੰਪਨੀਆਂ 'ਤੇ ਸੁਪਰ-ਟੈਕਸ ਲਗਾਇਆ ਸੀ। 1957 ਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਕੰਪਨੀ ਸੁਪਰ-ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਛੋਟੀ ਵੰਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਰਹੀ ਅਤੇ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਦੁਆਰਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰੀਕਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਭਾਰਤੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1922 ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ। ਧਾਰਾ 23-ਏ ਵਿੱਚ ਸੋਧ 1957 ਦੇ ਵਿੱਤ (ਨੰਬਰ

2) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਹ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ 1957 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11(4) ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ-

“ਸੰਕਿਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸਨ, 31 ਮਾਰਚ 1957 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ਿਆਂ ਅਤੇ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ।”

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 11(4) ਦੇ ਸਹੀ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 31 ਮਾਰਚ, 1957 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸਾਰੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਲਈ, ਧਾਰਾ 23-ਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1954-55 ਲਈ ਵੀ ਉਕਤ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਧਾਰਾ 23-ਏ, ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਫਾਇਨਾਂਸ ਐਕਟ, 1955 ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਮੰਨੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਗੋਵਨ ਏਜੰਸੀਜ਼ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਲਿਮਿਟਡ ਹੈ, ਜੋ ਛੋਟੀ ਵੰਡ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੁਪਰ-ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕ ਨਹੀਂ। ਸਾਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਬਾਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਡੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਆਕਰਸ਼ਕ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਜਾਂਚ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1957 ਦੇ ਵਿੱਤ (ਨੰਬਰ 2) ਐਕਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੀਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (1) ਅਤੇ (2) ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸੋਧ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਖੜ੍ਹੇ ਸਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਵਾਧੂ ਟੈਕਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ, ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ ਵਿੱਚ ਸੋਧ, 1955 ਦੇ ਵਿੱਤ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1957 ਤੱਕ ਸੋਧ ਕਾਨੂੰਨ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਇਸ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 11 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਨੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਲਾਗੂ ਸਨ। 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1957 ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ 31 ਮਾਰਚ 1957 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਅਤੇ ਲਾਭ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇਗਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। 1955 ਦੇ ਵਿੱਤ ਐਕਟ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1955 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸਨ, ਧਾਰਾ 23- ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ- A ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਚਿਤ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, 1957, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਕੰਪਨੀਆਂ ਦੀ

ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 1957 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਨਜਿੱਠਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਦਿਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, "ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ....."। "ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ" ਸ਼ਬਦ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਲਾਗੂ ਸੀ ਉਹ ਜਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਕਿ ਵਿੱਤ (ਨੰਬਰ 2) ਐਕਟ 1957 ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਿਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੰਪਨੀ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਟੈਕਸ ਲਗਾ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 31 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਰਿਟਰਨ ਭਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈ ਗਈ ਕਲਪਨਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੀ ਮੁਲਾਂਕਣਯੋਗ ਆਮਦਨ ਦਾ ਅਣਵੰਡਿਆ ਹਿੱਸਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਵਜੋਂ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਸ ਗਲਪ ਦੇ ਕਾਰਨ ਡੀਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਨੇ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਉਸ ਸਰੋਤ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ, ਅਰਥਾਤ, ਲਾਭਅੰਸ਼ ਆਮਦਨ ਵੀ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ, ਡੀਮਡ ਡਿਵੀਡੈਂਡ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੰਪਨੀ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਤੀਜੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2(6C) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ "ਆਮਦਨ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਹੈ ਸੈਕਸ਼ਨ 23-ਏ, ਕਾਲਪਨਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਕਮ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸ਼ੇਅਰਧਾਰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਨਹੀਂ ਗਈ, ਮਿਆਦ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ। ਜੇਕਰ ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਲਪਨਿਕ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਵਾਸਤਵਿਕ ਮੰਨਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਵੀ ਅਸਲ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 23-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਲਪ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੁਆਰਾ, ਅਟੱਲ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਲਾਭਅੰਸ਼ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸੈਕਸ਼ਨ 2(6C) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ 'ਆਮਦਨੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਧਾਰਾ 30 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਨਤੀਜੇ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਡੀ ਕੇ ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

Mandeep Kaur

(Translator)

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।